

עמ"ת 52551/02/23 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

24 פברואר 2023
עמ"ת 52551-02-23

לפני כבוד השופט עמית כהן

העוררת: מדינת ישראל
נגד: ע"י עו"ד לבנת רחמים בנני - יחידת תביעות מחוז דרום
המשיב: פלוני
ע"י עו"ד שלומי פצבסקי

מהות הערר: ערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופטת מירב עמר כהן) בתיק מ"ת 60760-12-22, מיום 21.2.23.

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון בה הורה על שחרורו של המשיב למעצר בית בתנאים מגבילים, תוך מתן אפשרות לצאת בליווי למסגרת טיפולית "בית נועם" באשקלון.

רקע

כתב האישום - נגד המשיב הוגש כתב אישום בו נטען, בתמצית, שהמשיב והמתלוננת הם בני זוג, להם 4 ילדים משותפים, המתגוררים בקרית גת; ביום 23.12.22 התגלע ויכוח בין המשיב למתלוננת במהלכו המתלוננת סירבה לבקשת המשיב להתלוות אליו על מנת לדבר; מיד ובהמשך לוויכוח, הכה המשיב את המתלוננת במכת אגרוף בלחייה השמאלית וסטר באוזנה השמאלית; מיד ובהמשך, ירק המשיב על המתלוננת ופגע בפניה, דחף אותה והיא מעדה; במעמד המפורט בכתב האישום, נכחו 3 מתוך 4 ילדיהם של המשיב והמתלוננת, קטינים בני 3, 4 ו-5; המשיב ביצע את האמור לאחר שתיית אלכוהול.

בהמשך לאמור, לאחר הגעת שוטרים לדירה, צעק המשיב לעבר השוטרים, פנה לשוטר ואמר לו "אני יתהפך עליך אל תיתן לי להתהפך עליך"; המשיב הלך בעקבות המתלוננת, בניגוד להסכמת השוטרים, השוטרים תפסו בידו של המשיב והוא התנגד לכך, והשוטרים נאלצו להפעיל כוח.

עוד נטען שב-10.11.22, התגלע ויכוח בין המשיב למתלוננת והם התחילו לדחוף אחד את השנייה; בהמשך, הצמיד המשיב את המתלוננת לדלת היציאה מהדירה, חנק אותה בידו והמתלוננת בתגובה נשכה אותו; כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות אדמומיות בצווארה.

מיוחסות למשיב עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, תקיפה סתם - בן זוג והפרעת שוטר במלוי תפקידו.

עבר פלילי - למשיב עבר פלילי. על פי הרישום הפלילי שהוגש, למשיב 10 הרשעות קודמות, הרשעה אחרונה מיום 16.1.23, בעבירה שאינה רלוונטית לתיק הנוכחי; לפני כן, ב-14.7.21, הורשע המשיב בת"פ 38835-10-19 בעבירות

של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג ואיומים נגד המתלוננת בתיק הנוכחי, עבירות משנת 2019, והוטל עליו מאסר מותנה בן 8 חודשים, שהוא בר הפעלה (להלן: "**התיק הקודם**"); המשיב הורשע בעבירות אלימות נוספות (ואחרות) וריצה מאסרים בפועל, בין היתר לתקופה של 54 חודשים, בשל הרשעה בשנת 2010 בעבירה של פגיעה או חבלה זדונית שלא כדין בשנת 2010 ו-12 חודשים בשל הרשעה בשנת 2010 בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש.

בבית משפט השלום התקיימו מספר דיונים. **בדין ביום 2.1.23** הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, ובסופו הפנה בית המשפט את המשיב לקבלת תסקיר מעצר, אשר יבחן את מסוכנותו ויכולת הוריו לשמש מפקחים ראויים.

בתסקיר אשר הוגש ביום 2.2.23 פירט שירות המבחן את נסיבותיו של המשיב, שהוא בן כ-37; התייחס לרקע בעבריינות ומערכת יחסיו עם המתלוננת; בשיחה עם המתלוננת, היא תיארה אותו באופן חיובי ושללה התנהגות אלימה מצדו לאחר טיפול שעבר והסתיים לפני כשנה, ושללה חשש מפני המשיב; שירות המבחן תיאר שהמשיב מוכר לו מאבחוים קודמים שערך, בין השנים 2006 - 2020, כי בשנת 2019 הופנה המשיב לשירות המבחן בגין עבירת אלימות כלפי המתלוננת, הוא שולב בהליך טיפולי ב"בית נועם" פתח תקווה, אולם לאחר שילובו, הוא עזב את הטיפול; בהמשך, הפנה שירות המבחן את המשיב להמשך טיפול בקהילה; במסגרת התיק הקודם נדון המשיב, בהמלצת שירות המבחן, לצו מבחן למשך 12 חודשים בהם הוא היה משולב בהליך טיפולי בקהילה; מתואר שהתרשמות גורמי הטיפול הייתה שהמשיב גילה מוטיבציה גבוהה בטיפול וניכר בו רצון כן ליצירת שינוי בר קיימא בחייו, והוא שיתף שההליך הטיפולי היה מאוד משמעותי עבורו.

ב"הערכת כוחות" התרשם שירות המבחן כי המשיב מייחס חשיבות רבה לשילובו במסגרת תעסוקתית, דבר המעיד להערכתו על יכולת התבוננות לטווח רחוק ועל יכולת

לגייס כוחות לתפקוד תקין למען השלמת מטרת חייו; עוד התרשם שירות המבחן כי ההליכים המשפטיים המתנהלים נגד המשיב כיום מהווים גורם הרתעתי עבורו, והתרשם מהמוטיבציה של המשיב להשתלב בהליך טיפולי אינטנסיבי על מנת להתמודד עם האלימות שנקט כלפי המתלוננת.

ב"הערכת גורמי סיכון" העריך שירות המבחן כי קיימים מוקדי סיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד.

לצד האמור, בחן שירות המבחן את הצורך בטיפול, ובסופו של דבר **המליץ** לבחון אפשרות להפנות את המשיב למסגרת טיפולית ייעודית הנותנת מענה בתחום האלימות הזוגית - "בית נועם" באשקלון.

בדין שהתקיים ביום 6.2.23 אימץ בית משפט השלום את המלצת שירות המבחן, והורה להביא את המשיב לראיון התאמה ב"בית נועם".

בתסקיר משלים אשר הוגש ב-19.2.23 עדכן שירות המבחן כי גורמי הטיפול ב"בית נועם" מצאו את המשיב מתאים להשתלב במסגרת. שירות המבחן ציין שמסגרת "בית נועם" אינה מהווה חלופת מעצר והשהייה במסגרת הינה בתנאי המקום, הכוללים יציאה קבוצתית לפעילויות, יציאה לקניות **ללא ליווי ועד שעה**, יציאה מהמסגרת **ללא ליווי** לפעילויות למשך כרבע שעה, ובהמשך חובת יציאה למסגרת תעסוקה/לימודים/שיקום; שירות המבחן המליץ לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בתנאים מגבילים בפיקוח, תוך שבימים א' עד ה', בין השעות 8:00 עד 16:00 ישהה המשיב במרכז יום ב"בית נועם".

בדין אשר התקיים ב-21.2.23 מסר בית משפט השלום את החלטתו, בה קבע כי מעיון בפרוטוקול הדיון מיום 6.2.23 עולה שהשיח שהתנהל מול העוררת היה לגבי שחרור המשיב לחלופה, כאשר הדיון נסב לגבי מה החלופה

והאם המפקחים יהיו מפקחים מגבים או חלופה הרמטית; כן התייחס בית משפט השלום להלכת סוויסה וקבע שהגם שלא הוחל בטיפול קודם למעצר, שירות המבחן התייחס להתאמת המשיב לטיפול על רקע לקיחת האחריות מצדו והתמיכה המשפחתית כנדבך חשוב בסיכויי הצלחת הטיפול; לעניין המסוכנות, קבע בית המשפט שיש לכך התייחסות הן בכך שהחלופה מרוחקת (הפיקוח המוצע הוא בשדרות והמתלוננת מתגוררת בקרית גת) והן לכך שיש בטיפול כדי להקטין את המסוכנות וכי אליבא דה שירות המבחן, יש בחלופה הטיפולית לאיין את המסוכנות הנובעת מהמשיב; עוד התייחס בית משפט השלום שמהתסקירים עולה ששירות המבחן לא המליץ על שחרור המשיב ללא טיפול אינטנסיבי בתחום האלימות הזוגית; כמו התייחס בית משפט השלום להתרשמות שירות המבחן מהערבים.

נוכח האמור, הורה בית משפט השלום על שחרור המשיב לחלופת מעצר בדמות מעצר בית בשדרות, בפיקוח המפקחים שנבחנו ע"י שירות המבחן, כאשר בימים א' עד ה', בין השעות 8:00 עד 16:00, יוכל המשיב לצאת ל"בית נועם", בליווי הערבים, וישהה ב"בית נועם" לפי תנאי המקום; כן נקבעו תנאים נוספים, לרבות הימנעות מהכנסת אלוהול, יצירת קשר עם המתלוננת וכו'.

הערר וטענות הצדדים

על החלטת בית משפט השלום מיום 21.2.23 הגישה העוררת ערר.

לטענת העוררת שגה בימ"ש השלום ביישום הקריטריונים שנקבעו בהלכה בעניין שחרור נאשמים לחלופה טיפולית; מסוכנותו של המשיב גבוהה, בשים לב לכך שהמשיב תקף את המתלוננת מספר פעמים ואף עשה זאת באחד המקרים בנוכחות ילדיהם הקטינים; לכך יש להוסיף את עברו הפלילי.

לעניין הקריטריונים לשחרור לחלופה טיפולית, נטען שהמשיב לא החל הליך טיפולי קודם למעצרו; ביחס לסיכויי הצלחת ההליך - שירות המבחן לא ציין מה הם סיכויי הצלחת ההליך, והסיכוי הוא נמוך, בין השאר בהתייחס להליך הקודם שהמשיב עבר, מה שלא מנע ממנו להסתבך שוב; נטען שגם התנאי השלישי אינו מתקיים, והמסוכנות מהמשיב גבוהה ואינה ניתנת לאיין; לכן, נטען שהמשיב אינו מתאים לשחרור לחלופה טיפולית.

עוד נטען שטעה בית משפט השלום כשקבע שמיקום החלופה רחוק ממקום מגורי המתלוננת, משום שמקום המסגרת הטיפולית הוא באשקלון, כ-30 דקות ממקום מגורי המתלוננת בקריית גת.

במהלך הדיון צירפה העוררת את פרוטוקול הדיון מיום 14.7.21 בתיק הקודם, בו נגזר דינו של המשיב בשל הרשעה בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממשית - בת זוג, כלפי המתלוננת. בית המשפט מפרט בגזר הדין כי במסגרת הסדר הטיעון בתיק, הסכימו הצדדים שהמשיב ישוחרר ל"בית נועם", שם ישהה בהתאם לתנאי המקום, וכך הורה בית המשפט, אך המשיב, אשר שולב בהליך טיפולי ב"בית נועם" ב-19.1.20, עזב את המסגרת הטיפולית לאחר כ-3 חודשים, ולכן הוחלט על הפסקת הטיפול במקום, תוך שצוין שהמשיב מתקשה להתחייב לטיפול, מתקשה להתחבר לעבודה קבוצתית ומתקשה להיפתח ולהעמיד במסגרת קבוצתית כפי שמוצעת ב"בית נועם"; נוכח האמור, הועבר המשיב למעצר בית מלא בבית דודתו (מדובר ב"בית נועם" ומקום מגורי הדודה בפתח תקווה); עוד תואר בגזר הדין כי מתסקיר שירות המבחן עולה שהמתלוננת שללה התנהגות אלימה של המשיב כלפיה ושללה חשש מהמשיב; מתיאור התסקירים בעניינו של המשיב, עולה תמונה דומה מאוד לתמונה המוצגת על ידי שירות המבחן בתסקירי המעצר שהגישו בתיק הנוכחי; בסופו של דבר גזר בית המשפט על המשיב עונש של"ץ, מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים ועוד.

לטענת ב"כ המשיב אין מדובר בתיק בו לא ניתן לשחרר את המשיב לחלופה; העוררת היא זו שביקשה תסקיר שירות

מבחן בטרם בחינת חלופה; לאחר התסקיר מיום 2.2.23 הוא ביקש להורות על שחרורו של המשיב, משום ש"בית נועם" אינו מסגרת טיפולית סגורה, אך העוררת עמדה על כך שיוגש תסקיר מלא כולל התייחסות להתאמה ל"בית נועם".

לכן ביקש ב"כ המשיב לדחות את הערר.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שדין הערר להתקבל וכי יש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

לענין תסקיר המבחן קובעת ההלכה שבית המשפט אינו מחויב לתסקיר מבחן, וכי שיקולי שירות המבחן אינם בהכרח חופפים לשיקולים שעל בית המשפט לשקול. ראו בש"פ 5309/05 **דוד צמח נ' מדינת ישראל** (29.06.2005):

"יחד עם זאת, ועם כל ההערכה לתסקירי שירות המבחן ולעבודתו המקצועית והחשובה של השירות, מדובר בהמלצה בלבד ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו [...]. לא למותר לציין גם כי השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים הם. סיכומה של נקודה זו, גם אם כטענת הסנגור נוצרה ציפיה אצל העורר בעקבות ההחלטה על קבלת תסקיר ונוכח המלצת שירות המבחן, אין בהמלצה כדי לחייב את בית המשפט".

שירות המבחן מורכב מעובדים סוציאליים, העושים עבודה חשובה מאוד, ושהשיקול מרכזי המנחה אותם הוא שיקומם של נאשמים. לעומת זאת, בהליך מעצר, על בית המשפט לבחון אם קיימות ראיות לכאורה ואם כן, האם קיימות עילות מעצר והאם ניתן לאיין אותן בחלופה הולמת.

בענייננו, אני סבור שתסקיר שירות המבחן אינו חיובי, והמסקנה בו אינה מתיישבת עם גופו.

כך, האמירה שההליכים המשפטיים המתנהלים נגד המשיב מהווים גורם הרתעתי עבורו אינה מתיישבת עם עברו הפלילי של המשיב, הכולל 10 הרשעות קודמות, העובדה שבעברו ריצה תקופות מאסר ארוכות, העובדה שרק ב-14.7.21 הורשע בעבירות אלימות כלפי אותה מתלוננת, ולמרות שהוטלו עליו 8 חודשי מאסר על תנאי, שהוא בר הפעלה, הדבר לא הרתיע אותו מלבצע, לכאורה, את העבירות שבתיק הנוכחי.

יתר על כן, עיון בגזר הדין בתיק הקודם מלמד שמסקנות שירות המבחן והמלצותיו בתיק הקודם היו דומות מאוד למסקנותיו והמלצותיו בתיק הנוכחי, וכך גם דברי המתלוננת. נראה שהיה מקום לתת משקל גדול יותר לעובדה שהליך טיפולי דומה אליו הופנה המשיב בהליך הקודם נכשל, הן בשל כך שהמשיב לא התמיד בהליך הטיפול ועזב אותו והן בכך שהמשיב ביצע, לכאורה, כלפי המתלוננת עבירות אלימות חמורות, כשנה וחצי לאחר שהורשע בתיק הקודם, דבר המלמד על כך שההליך הטיפולי אותו עבר לא צלח.

כאמור, שירות המבחן העריך שקיימים מוקדי סיכון להישנות התנהגות אלימה, אך למרות זאת המליץ לשחרר את המשיב למסגרת בה לא ניתן לפקח על המשיב באופן הדוק (די בכך שבהתאם לתנאי "בית נועם" יש יציאות ללא ליווי, למשך זמן העולה על משך הנסיעה ממקום המסגרת למקום מגורי המתלוננת).

בניגוד למסקנות בית משפט השלום, שירות המבחן לא העריך שיש בחלופה שהומלצה כדי לאיין את המסוכנות, ואף לא קבע שיש סיכוי גבוה להצלחת ההליך הטיפולי.

נוכח האמור, אני סבור שהיה על בית המשפט לבחון את תסקיר שירות המבחן בעין ביקורתית, וספק אם היה מקום לאמץ את המלצותיו.

לעניין ההליך הטיפולי הכלל הוא שהעיתוי הראוי להליך טיפולי הוא בשלב גזירת הדין וריצוי העונש. בפסיקה נקבע כי ניתן לשקול חריגה מהכלל הנ"ל בהתאם למבחנים שנקבעו בבש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נ' סויסה** (21.3.11):

"הכלל הוא, כי העיתוי הראוי לגמילה מסמים הוא בשלב גזירת הדין וריצוי העונש. לכלל זה חריג בהתקיים שלושה או שניים מהתנאים המצטברים הבאים והם:

א. כאשר הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר.

ב. כאשר פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה.

ג. כאשר יש בהליך הגמילה כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם.

התנאי הראשון הוא החריג העיקרי, אך רשאי בית המשפט להורות על שחרור לחלופת גמילה גם כאשר התנאי השני והשלישי מתקיימים במצטבר מבלי שהתקיים התנאי הראשון".

ובהמשך מפורטים שיקולים נוספים שיש להביא בחשבון (כאשר אין מדובר ברשימה סגורה): גילו של הנאשם והזדמנויות שיקום שניתנו לו בעבר, סוג העבירות המיוחסות לנאשם, ועברו הפלילי של הנאשם.

ראו גם בבש"פ 9888/16 **קוגמן נ' מדינת ישראל** (3.1.17):

"למעלה מן הצורך, מן הראוי להזכיר, כי, ככלל, העיתוי הראוי לבחינת קיומה של אפשרות טיפולית לגמילה מסמים, הוא שלב גזירת העונש. יחד עם זאת, בהלכת סויסה נקבע, כי ניתן לחרוג מן הכלל האמור, בהתקיים שניים לפחות מתוך שלושת התנאים הבאים: כאשר הנאשם החל בהליך הגמילה עוד טרם ביצוע העבירה; כאשר פוטנציאל הצלחת הטיפול הינו גבוה; וכאשר יש במסגרת הטיפולית המוצעת בכדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם (שם, בפסקה 7). בהקשר זה, ציינתי זה מכבר, כי לטעמי 'התנאי הראשון הינו בעל מעמד בכורה, ורק בנסיבות חריגות ומיוחדות ניתן יהיה להסתפק בהצטברותם של שני התנאים הנוספים'..."

להשלמת התמונה יצוין שגם אם מתקיימים כל התנאים, בית המשפט אינו מחויב לשחרר את הנאשם לחלופה טיפולית, אלא רשאי הוא לשקול זאת [בבש"פ 944/22 **אילן עמר נ' מדינת ישראל**, 9.2.22].

בענייננו, אינני סבור שמתקיימים איזה מהמבחנים שבהלכת סויסה.

הליך טיפולי קודם - המשיב לא התחיל הליך טיפולי בטרם מעצרו.

פוטנציאל הצלחה גבוה להליך הטיפולי - שירות המבחן אינו מתייחס לסיכויי הצלחת ההליך השיקומי, אך נוכח כישלון ההליך השיקומי הקודם, הדומה להליך המוצע עתה, וביצוע לכאורה של עבירות דומות כלפי אותה מתלוננת כשנה וחצי אחרי הרשעה קודמת, מלמדים על כך שסיכויי ההצלחה אינם גבוהים.

מסוכנות המשיב - המסוכנות בעבירות אלימות במשפחה היא גבוהה. נקבע פעמים רבות שבית המשפט ינקוט משנה זהירות בבואו לבחון חלופת מעצר ואם יש בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות העולה מהמיוחס לחשוד. כך נקבע גם במקרה שמדובר בתסקיר חיובי של שירות מבחן [ראו בבש"פ 8853/08 **פלוגי נ' מ"י**, 18.11.08; ובש"פ 9225/20

חמדאו נ' מ"י, 30.12.20]. יתר על כן, בבש"פ 8853/08 הנ"ל נקבע שלעיתים אין די אף בריחוק גאוגרפי. ההלכה גם קובעת שאין מקום "להמר" על ביטחון הציבור ועל אחת כמה וכמה על ביטחונה של המתלוננת [ראו בש"פ 9530/07 **ווג' נ' מ"י**, 20.11.07]. ראו גם בש"פ 937/23 **אלהרר נ' מדינת ישראל** (15.2.23):

"העבירות המיוחסות למבקש חמורות, ומקימות בעניינו חזקת מסוכנות סטטוטורית - שטעמיה נטועים במציאות החיים הקשה, בה הפכה אלימות במשפחה לתופעה רווחת. כפי שצוין בפסיקתו של בית משפט זה לא אחת, 'ניסיון החיים מלמד כי עבירות של אלימות במשפחה מתבצעות לעתים רבות תוך התפרצויות זעם בלתי נשלטות, באופן המעצים את המסוכנות הנשקפת מנאשמים בעבירות אלו'..."

מסוכנותו של המשיב גבוהה, הן נוכח המיוחס לו, הן נוכח עברו הפלילי, הכולל עבירות אלימות, לרבות כלפי אותה מתלוננת מהעת האחרונה, הן נוכח העובדה שעומד לחובתו מאסר מותנה בר הפעלה בן 8 חודשים והן נוכח הערכת שירות המבחן שקיימים מוקדי סיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד.

בעניינו, אינני סבור שיש בחלופה שנקבעה כדי לאיין את המסוכנות הגבוהה הנובעת מהמשיב. כאמור בתסקיר מיום 19.2.23, "בית נועם" אינו מהווה חלופת מעצר, והמטופלים יוצאים למטרות שונות ללא ליווי, על פי התסקיר עד שעה. מקום המסגרת הוא באשקלון והמתלוננת מתגוררת בקרית גת, מרחק של כחצי שעה, כך שאין בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות כלפי המתלוננת (כך, לדוגמה, במסגרת אחת היציאות יוכל המשיב לנסוע לקריית גת, שבמרחק נסיעה של כ-30 דקות מאשקלון, ועד אשר הדבר יורגש, יכול הוא להספיק להגיע למקום מגוריה של המתלוננת).

די בכך כדי **לשלול את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופה הטיפולית**, ועל אחת כמה וכמה כאשר מביאים בחשבון את המבחנים הנוספים - למשיב ניתנו בעבר הזדמנויות שיקום, אשר כשלו, העבירות המיוחסות למשיב חמורות ומגלות מסוכנות גבוהה, ולמשיב עבר פלילי ארוך ומכביד, לרבות מאסר מותנה ארוך, אשר הוטל עליו רק לפני כשנה וחצי.

המשיב טען שתי טענות נוספות -עמדת המתלוננת התומכת בחלופה הטיפולית וציפייה שנוצרה נוכח טענות ב"כ העוררת בפני בית משפט השלום.

לעניין עמדת המתלוננת - מתסקיר שירות מבחן עולה שהמתלוננת טוענת שאינה חוששת מהמשיב, כי היא שללה התנהגות אלימה מצידו לאחר הטיפול שעבר וכי לדעתה, ללא טיפול זוגי, מערכת היחסים בינה לבין המשיב תמשיך להיות אלימה. שירות המבחן התרשם שהמתלוננת מעוניינת לתמוך במשיב אם יבחר בדרך טיפולית.

ההלכה קובעת שאמנם אין להתעלם מעמדת המתלוננת אולם, יש להתייחס אליה בזהירות רבה, במיוחד כאשר מדובר במשיב לו עבר פלילי בעבירות אלימות, לרבות נגד המתלוננת. ראו בש"פ 5394/08 **פלוני נ' מ"י** (26.06.08):

"אמנם, אין להתעלם כליל מעמדת המתלוננת שטענה כי היא אינה חוששת מן העורר וקראה להורות על שחרורו ממעצר. יחד עם זאת, המציאות מלמדת כי יש לבחון עמדה מעין זו, על טעמיה, בזהירות רבה, וכי כאשר מדובר בנאשם אשר מהתנהגותו בעבר ומהמיוחס לו בהווה עולה חשש ממשי להישנות אלימות מצידו כלפי בת הזוג - אלימות אשר לעולם אין לדעת כיצד תסתיים ומה יהיו תוצאותיה - אין לעתים מנוס מהבטחת שלומה של בת הזוג בדרך של הותרת הנאשם במעצר, גם במחיר של אי-היעתרות לרצונה האמור של בת הזוג."

הדבר נכון במיוחד בעניינו, כאשר בגזר הדין שניתן בתיק הקודם מפורטת עמדה זוהי של המתלוננת וגם שם נאמר שהיא אינה חוששת מהמשיב, ולמרות זאת כשנה וחצי לאחר מכן עבר המשיב, לכאורה, את העבירות בתיק הנוכחי וכן נוכח הערכת שירות המבחן כי קיימים מוקדי סיכון להישנות התנהגות אלימה של המשיב בעתיד.

לעניין טיעוני העוררת בפני בית משפט השלום - העוררת הגישה לבית משפט השלום בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים ובשום שלב לא נתנה הסכמתה לשחרורו לחלופה טיפולית או אחרת. אמנם, בחלק מהדיונים לא הציגה העוררת את עמדתה בצורה מספיק ברורה, אך בדיון שהתקיים ביום 19.02.23 הודיעה המערערת במפורש כי היא מתנגדת לשחרור המשיב לחלופה טיפולית (עמ' 17 ש' 5) ובדיון מיום 16.02.23 הודיעה העוררת שאין בהסכמתה לקבל את המלצת בית המשפט לדחות את הדיון לצורך קבלת תשובת המסגרת הטיפולית, כדי להוות הסכמה לשחרור למסגרת הטיפולית.

יתר על כן, גם אם נפלה טעות בדרך הטיעון של העוררת בפני בית משפט השלום, אין לתקן טעות בטעות וכאמור לעיל, אינני סבור שניתן לשחרר את המשיב לחלופה טיפולית.

גם אם נפלה טעות בדרך הטיעון של ב"כ העוררת בפני בית משפט השלום וגם אם נוצרה בליבו של המשיב ציפייה מסוימת, אינני סבור שיש מקום לסכן את שלומה של המתלוננת ולהורות על קבלת חלופה שאינה מתאימה, רק בשל הטעות או הציפייה.

חלופת מעצר - נוסף על המסוכנות הגבוהה של המשיב והצורך להגן על המתלוננת, נוכח המאסר המותנה התלוי ועומד נגד המשיב, קיים יסוד סביר לחשש שאם יועבר המשיב לחלופה, הוא ינסה להשפיע על עדותה של המתלוננת.

נוכח האמור לעיל ובמיוחד - מסוכנותו הגבוהה של המשיב והחשש שהוא ינסה להשפיע על עדותה של המתלוננת, אינני סבור שקיימת חלופת מעצר שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר.

לכן, אני מקבל את הערר ומורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, ג' אדר
תשפ"ג, 24 פברואר
2023, בנוכחות
הצדדים.
עמית כהן, שופט